

Jämförelse av svensk och finsk jakt

Vi har nu haft ett mångårigt samarbete med finska foxterrieruppfödare (grytjägare). Jag har varit över på anlagsprov och grytjakt flera gånger och finska jägare varit här med sina hundar. När nu jag, Mats och Kristoffer kommit hem och tinat upp från vår sista jaktresa tänkte jag skriva några högst personliga reflexioner över foxen och grytjakten i Sverige kontra Suomi.

De foxar vi fått se och jagat med har varit av god typ väl rymmandes inom rasstandadens viktangivelser. Utmärkande för de finska foxarna har varit en mycket stor jaktlust och ett noggrant sök och av utpräglad förliggartyp. Skulle varit roligt att se en liten och välkroppad snabb, rörlig och skarp sprängare jag är övertygad att många mårhundar skulle flytt grytet precis som våra rävar. Men gryttraditionerna i vårt östra broderland ligger mer åt förliggarjakt och att med spett, spade och en massa svett ta sig ner till sitt byte än att få det att lämna grytet. Provformerna gynnar också denna hundtyp anlagsprovet där hunden skall mota in räven i ändboet och där få honom att ligga kvar tills domaren bryter. Grytjaksprovet går ut på att hunden under full kontroll håller rovdjuret på plats i nittio minuter för godkänt prov. Skall man göra jämförelser på deras och våra hundar har vi nog högre krav på skärpa och ärlighet men och andra sidan har deras hundar bättre jaktlust och sök.

Flera myter om mårhundarna blev avlivade under våra båda jaktresor dom ligger inte i vintervila utan är aktiva största delen av vintern när vädret tillåter, dom spelar inte döda framför hundarna men var ganska passiva, men enstaka individer kunde göra utfall mot hundar men med små tänder och klen käk-

Jaktresa till Finland vintern 2012.

FOTO: MATS STÅHL

parti blev det inte så stort allvar i dessa utfall.

Under vårt första besök var det ca 10 cm snö och minus 10 grader, mårhundarna rörde sig då mycket i gryten, några minuters kontakt och så gick det loss och iväg till ett nytt ställe i grytet utnyttjade de allra trångaste passager de kunde hitta. I ett trångt jordgryt tog det närmare två timmar under ständiga förflyttningar innan vi hade paret i en trång blindgång där foxtiken låg ca metern ifrån och gjorde intensiva försök att gräva sig fram till bytet.

Under vårt andra besök var det ca 40 cm lössnö och 25-30 grader kallt och mårhundarna verkade då klart mindre benägna att springa i gryten. Mårhundarna hade under dessa yttre betingelser dessutom legat inne en längre period så flera gryt var översnöade så vi fick gräva fram grytgångarna. Om det var vädret eller hundarna som fick dom att visa olika beteende vet jag inte, men lutar nog åt vädret. Mårhunden är hur som helst ett trevligt vilt för oss grytjägare.

Ett stort tack till Mats som ordnat med dessa resor.

Lennart Härnesund